

CAPITOLUL UNU

BUFF! TĂRNĂCOPUL LOVI PERETELE DE PĂMÂNT și, scânteind pe o așchie de granit, se înfipse adânc în lut, oprindu-se însă brusc, cu un zgomot înfundat.

— Asta s-ar putea să fie, Will!

Dr. Burrows se târî înainte, pătrunzând în tunelul strâmt. Transpirând și respirând cu greutate în spațiul îngust, începu să scurme febril cu mâinile, scoțând aburi la fiecare răsufare.

Sub lumina îngemănată a lămpașelor de pe căștile lor, fiecare pumn de pământ pe care-l smulgeau cu lăcomie scotea și mai mult la iveală peretele vechi de lemn de dedesubt, descoperind scândurile unse cu catran și pline de așchii.

— Dă-mi ranga!

Will se năpusti către rucsac, găsi repede ranga scurtă cu mâner albastru și i-o dădu tatălui său, a cărui privire rămăsese fixată pe plăcile de lemn din fața lui. Înfigând capătul teșit al uneltei între două scânduri, dr. Burrows se opinti gemând și, sprijinindu-și toată greutatea pe celălalt capăt, începu să miște ranga dintr-o parte în alta pentru a-i face loc. Scândurile trosniră și gemură în cuiele lor ruginite până când, într-un final, se desfăcură, eliberându-se zgomotos din strânsoare. Will se trase puțin înapoi, când o pală de vânt rece și umed țâșni din spărtura misterioasă făcută de dr. Burrows.

Scoaseră imediat încă două scânduri, până ce deschizătura deveni destul de largă încât să le încapă umerii prin ea, și apoi se opriră, în tăcere, preț de o clipă. Tatăl și fiul se întoarseră și se uitară unul la altul, schimbând un surâs scurt, conspirativ. Fețele lor, luminate fiecare de lampa celuilalt, erau mânjite cu un strat subțire de tină.

Se întoarseră către gaură și se uitară ca vrăjiți la grăunțele de praf, care pluteau în lumina lămpilor ca niște diamante mici, formând și desfăcând constelații necunoscute ce străluceau vag pe fundalul beznei adânci din groapă.

Dr. Burrows se așeză cu grijă pe marginea deschizăturii, iar Will se înghesui lângă el, ca să-i privească peste umăr.

Îndată ce lămpașele decupară o zonă de lumină în abisul de dedesubt, privirile lor întâlneau un zid de cărămidă. Pătrunzând mai adânc, fasciculele luminoase trecură peste câteva afișe vechi, ale căror margini se cojeau de pe zid și fluturau încet ca algele care se clatină legănate de curenții puternici de pe fundul oceanului. Will își ridică puțin capul, explorând mai departe, până când descoperi marginea unei plăcuțe emailate. Doctorul Burrows îi urmări privirea fiului său, iar cele două raze ale lămpașelor se uniră, luminând clar numele de pe plăcuță.

— *Highbfield & Crossly North!* Asta e, Will, asta e! Am găsit-o!

Vocea surescitată a doctorului stârni ecouri care se rostogoliră până în cele mai îndepărtate și mai jilave colțuri ale stației de metrou abandonate. Simțiră pe fețe un slab curent de aer ca și cum o ființă nevăzută ar fi fugit în lungul peronului și apoi în lungul șinelor, speriată de această intruziune barbară în catacomba sa, de atâția ani izolată și uitată de lume.

Will lovi sălbatic lemnul de la baza deschizăturii, stârnind un nor de așchii și de bucăți de lemn putrezit până ce, deodată,

pământul de sub el cedă, revărsându-se în cavernă. Se grăbi să treacă prin noua deschizătură, înșfăcându-și repede hârlețul. Tatăl său îl urmă îndeaproape și făcură împreună câțiva pași pe terasa dură a peronului, stârnind ecouri cu bocancii lor grei și sfâșiind întunericul din jur cu razele lămpașelor.

Din tavan atârnavu fiuioare de pânze de păianjen, iar dr. Burrows pufni zgomotos când unul dintre ele i se lipi de față. În timp ce încerca să observe cât mai mult din ceea ce îl înconjura, lumina lămpii îi căzu asupra fiului său, care avea o înfățișare stranie: un băiat cu părul alb, decolorat, care-i ieșea ca un smoc de călți pe sub marginile căștii de miner, cu ochii de un albastru-deschis scânteind de entuziasm, în timp ce scrutau întunericul. Era greu să descrii hainele lui Will – păreau să aibă aceeași nuanță cărămizie și chiar textura argilei în care săpase. Se umpluse de noroi până la gât și părea acum ca o sculptură căreia i se insuflase viață în chip miraculos.

Dr. Burrows era un tip slab, de înălțime medie – nu puteai spune nici că-i înalt, nici că-i scund, ci undeva pe la mijloc. Avea o față rotundă, cu ochi căprui, pătrunzători, a căror privire părea și mai intensă ca de obicei din cauza ochelarilor săi cu rama subțire, aurie.

— Uită-te sus, Will, acolo! zise el, în timp ce lumina cu lămpașul o plăcuță indicatoare de deasupra găurii prin care pătrunseseră.

Cu litere mari, negre, pe plăcuță era scris IESIRE.

Își aprinseră lanternele de mână, iar razele lor, combinate cu cele mai slabe ale lămpașelor, ricoșară prin întuneric, dezvăluind peronul în toată lungimea sa. Din acoperiș atârnavu rădăcini, iar pereții erau garnisiți cu pete mari de mucegai și vârstați cu dâre lăptoase de calcar, acolo unde umezeala se scursesese prin fisuri. Undeva, în depărtare, se auzea susurul unei ape curgătoare.

— Ce zici de descoperirea asta? Întrebă doctorul Burrows părănd că vrea să se felicite. Gândește-te, nimeni n-a mai pus piciorul aici de când s-a construit noua linie Highfield, în 1895.

Ajunseseră la unul dintre capetele peronului, iar doctorul lumina acum cu lanterna deschiderea largă a tunelului prin care trecuseră odinioară trenurile. Tunelul era blocat de un maldăr de pietriș și pământ.

— Probabil că la fel e și în partea cealaltă – probabil au sigilat tunelul la ambele capete.

În timp ce mergeau de-a lungul platformei, uitându-se fascinați la pereți, puteau vedea foarte clar dalele alburii, străbătute de un păienjeniș de crăpături, cu marginile de un verde-închis. Din trei în trei metri răsăreau felinare cu gaz, unele dintre ele păstrându-și încă abajururile de sticlă.

— Tată, tată, uite-aici! Ai văzut afișele astea? Încă se mai pot citi. Cred că sunt anunțuri pentru vânzarea de terenuri sau ceva de genul ăsta. A, și uite unul fain. . . *Cercul Wilkinson. . . se va ține în piața. . . În a zecea zi din februarie 1895.* Și are și o poză, adăugă el cu răsuflarea tăiată, când tatăl său veni lângă el.

Afișul fusese cruțat de stricăciuni din partea apei și se vedeau clar culorile țipătoare ale marelui cort roșu și ale omului albastru cu melon pe cap, ce stătea în fața lui.

— Și uită-te și la ăsta, zise Will. *Prea gras? Folosește pastilele de eleganță ale doctorului Gordon!*

Desenul cu tușe groase înfățișa un tip bondoc și cu barbă, ținând în mână o cutiuță.

Merseră mai departe, ocolind un munte de sfărâmaturi care căzuse pe peron dintr-o arcadă.

— Probabil că pe-aici se ajungea la linia cealaltă, îi spuse dr. Burrows fiului său.

Se opriră o clipă ca să examineze o bancă din fier forjat cu un model complicat.

— Asta s-ar potrivi foarte bine în grădina noastră. N-are nevoie decât de o lustruială pe cinste și de câteva straturi de lac, murmură dr. Burrows.

Lanternă lui Will luminează o ușă de lemn neagră, ascunsă printre umbre.

— Tată, în planul acela al tău nu era trecut și un birou sau ceva asemănător? întrebă Will, cu ochii țintă la ușă.

— Un birou? repetă dr. Burrows, începând să scormonească prin buzunare până când găsi bucata de hârtie pe care o căuta. Ia să vedem!

Will nu mai așteptă răspunsul tatălui său și împinse în ușă, care însă era zăvorâtă bine. Pierzându-și interesul în studierea planului, dr. Burrows veni în ajutorul fiului său și încercară împreună să se împingă cu umerii în ușă ca s-o deschidă. Din fericire, nu era prea solid prinsă de toc, așa încât, la a treia încercare, cedă brusc, lăsându-i să se prăbușească înăuntru, stârnind o adevărată furtună de praf, care le acoperi capetele și umerii. Tușind și frecându-se la ochi, își făcură loc printre vălurile de pânze de păianjen dinăuntru.

— Uau! exclamă Will, încetișor.

În mijlocul încăperii se desluseau un birou și un scaun, îngropate într-un strat gros de praf. Will merse cu atenție până în spațele scaunului și, cu o mână înmănușată, șterse perdeaua de pânze de păianjen de pe perete, descoperind o hartă mare și decolorată a sistemului de linii ferate.

— Probabil că a fost biroul impiegatului, zise dr. Burrows și îndepărtă cu mâna praful de pe birou, făcând să apară un registru, deasupra căruia se odihneau o ceașcă de ceai și o farfuriuță.

Alături de acestea, un obiect mic, decolorat de vreme, lăsase o pată verde pe tăblia biroului.

— Fascinant! Un telegraf de cale ferată! Uite cât de meșteșugit este! Mi se pare că e făcut din bronz.

Doi dintre pereți erau acoperiți cu rafturi ticsite cu niște cutii de mucava în descompunere. Will alese una la întâmplare și veni repede cu ea la birou, pentru că amenința să se desfacă în bucăți în mâinile sale. Ridică apoi capacul și privi cu uimire la fișicurile de tichete vechi. Scoase unul, dar banda de cauciuc îmbătrânit care le ținea laolaltă cedă fără zgomot, umplând biroul cu bucăți vechi de carton.

— Sunt bilete goale – n-au mai apucat să le tipărească, zise dr. Burrows.

— Ai dreptate, confirmă Will, care studia unul dintre cartoane și nu înceta să fie uimit de cunoștințele tatălui său.

Dar dr. Burrows nu-l mai asculta. Îngenunchease lângă rafturi și se căznea să tragă afară un obiect greu, învelit într-o cârpă putrezită, care se dezintegrează la atingerea lui.

— Iar asta, zise el – în timp ce Will se întoarse să privească la tatăl său care ținea în mâini un dispozitiv ce semăna cu un model vechi de mașină de scris, cu un mâner mare pe o parte –, este un exemplu de aparat primitiv de tipărit bilete. E puțin ruginit, dar probabil că îi vom putea repara stricăciunile majore.

— A, pentru muzeu?

— Nu, pentru colecția mea, răspunse dr. Burrows. Ezită puțin, iar chipul îi căpătă o expresie serioasă. Will, uite ce e, nu o să suflăm niciun cuvânt despre asta, despre nimic ce am găsit aici, nimănui. Ai înțeles?

— Îhm, îngână Will, încruntându-se ușor.

De bună seamă că niciunul dintre ei n-avea de gând să bată toba despre faptul că se angajau adesea, în timpul liber, în tot felul de lucrări subterane. Oricum, nu interesa pe nimeni ce fac ei în timpul

liber. Pasiunea lor comună pentru tot ceea ce era îngropat și aștepta să fie descoperit era un sentiment pe care nu-l împărtășeau cu nimeni altcineva, era ceva care-i unea pe tată și pe fiu, o legătură între ei.

Stăteau în birou, cu lămpașele de miner luminând fiecare față celuilalt. Fiindcă fiul său nu-i dăduse niciun răspuns clar, dr. Burrows îi aruncă o privire pătrunzătoare și continuă:

— Cred că nu-i nevoie să-ți amintesc ce s-a întâmplat anul trecut cu vila romană, nu-i așa? Cum a venit îngâmfatul ăla de profesor, a pus stăpânire pe săpături și a cules toți laurii. Eu descoperisem situl acela – și cu ce m-am ales? Cu o mulțumire firavă, îngropată între rândurile studiului ăluia jalnic și căznit.

— Da, mi-amintesc, zise Will, care nu uitase frustrarea tatălui său și izbucnirile sale de furie din vremea aceea.

— Vrei să se întâmple din nou?

— Nu, bineînțeles că nu.

— Ei bine, în chestia asta nu am de gând să mai fiu doar o notă de subsol. Aș vrea ca nimeni să nu afle despre locul ăsta. N-au să-mi mai fure și descoperirea asta, nu acum. De acord?

Will dădu din cap, făcând ca raza lămpașului de pe fruntea lui să joace pe pereți.

Dr. Burrows se uită la ceas.

— Ar cam trebui să ne întoarcem.

— În regulă, zise Will, fără prea mult entuziasm.

Tatăl său îi sesiză nemulțumirea.

— Nu-i nicio grabă, nu-i așa? Putem să explorăm mâine-seară restul.

— Nicio grabă, cred, încuviință Will cu jumătate de gură, pornind către ușă.

Dr. Burrows bătu ușor cu palma peste casca fiului său, în timp ce părăseau biroul.

— Grozavă muncă, Will! Toate lunile astea de săpat ne-au fost recompensate, nu-i așa?

Refăcură în sens invers drumul de la intrare și, după ce aruncară o ultimă privire peronului, urcară înapoi în tunel. După vreo șase metri, acesta se lărgea, așa încât de acolo puteau să meargă unul lângă altul. Dacă dr. Burrows se apleca puțin, ar fi putut sta în picioare.

— Va trebui să mai întărim stâlpii și grinzile, îl anunță dr. Burrows, după ce examinează schela de lemn de deasupra capului lor. În loc de un pod la fiecare metru, așa cum am stabilit, cred că vom avea nevoie de două.

— Desigur, nicio problemă, tată, îl asigură Will, pe un ton destul de neconvingător.

— Și trebuie să mutăm și chestia asta de aici, continuă dr. Burrows, împungând cu bocancul un morman de lut aflat în calea lor. Nu ne-ar plăcea să ne înghesuim prea tare pe aici, nu-i așa?

— Ntț, răspunse Will imprecis, fără a avea nici cea mai mică intenție de a face ceva în privința asta.

Fiorul pur al descoperirii îl făcea mult prea des să ignore măsurile de siguranță pe care tatăl său încerca să i le impună. Pasiunea sa era săpatul și ultimul lucru pe care avea de gând să-l facă era să piardă timpul cu „gospodăreala”, după cum numea dr. Burrows operațiunile acelea. Și, oricum, tatăl său se oferea rareori să-l ajute la săpat, făcându-și apariția doar atunci când una dintre „intuițiile” sale se dovedea adevărată.

Dr. Burrows fluieră încetșor printre dinți, oprindu-se ca să inspecteze un turn de găleți aliniat cu grijă și o grămadă de cherestea. În timp ce-și continuau drumul ascendent prin tunel, se mai opri încă de câteva ori, ca să verifice stâlpii de lemn de pe ambele părți.

Îi lovi cu palma, fluieratul său surd devenind extrem de ascuțit de fiecare dată când făcea asta.

Urcușul se termină, în cele din urmă, și tunelul se lărgi într-o cameră mai mare, în care se aflau o masă așezată pe două capre de lemn și o pereche de fotolii ponosite. Își aruncară o parte a echipamentului pe masă și apoi urcară și ultima parte a tunelului, către exterior.

Când orologiul orașului termină de bătut ora șapte, un capac de fier ruginit se ridică doar doi centimetri, într-un colț din parcare pieței Temperance. Era o toamnă timpurie și soarele abia dacă se mai vedea deasupra orizontului când tatăl și fiul, mulțumiți că locul era pustiu, îndepărtară capacul canalului, lăsând să se vadă o groapă imensă, cu pereții căptușiți de scânduri. Își ițiră capetele doar puțin deasupra solului, verificând dacă nu mai era cineva în parcare, și apoi se cățărăă afară din groapă. După ce puseră capacul la loc, Will bătători cu piciorul pământul răscolit pentru a camufla intrarea.

CAPITOLUL DOI

O PALĂ DE VÂNT FĂCU SĂ ZORNĂIE GARDUL DIN jurul parcării, iar un ziar prinse să se rostogolească în lungul asfaltului, împrăștiindu-și paginile pe măsură ce căpăta viteză. În timp ce soarele muribund colora depozitele din jur și se reflecta pe fațada de un roșu-aprins a blocului Peabody, aflat în apropiere, cei doi Burrows care pășiseră deja dincolo de granițele parcării păreau un cuplu de căutători de aur din vechime, care își ascuseseră descoperirea și acum se întorceau în oraș.

De cealaltă parte a cartierului Highfield, Terry Watkins, poreclit „Basculanta” de colegii de la muncă, era îmbrăcat doar cu pantalonii de pijama și se spăla pe dinți în fața oglinzii din baie. Era obosit și spera să se cufunde curând într-un somn adânc, dar mintea încă îi vuia din cauza celor văzute în după-amiaza aceea.

Fusese o zi îngrozitor de lungă și de trudnică. Împreună cu echipa sa de demolare lucrase la vechea clădire albă a topitoriei de plumb, unde trebuia să facă loc unei clădiri noi de birouri, în care să-și mute sediul vreuna dintre ramurile administrației guvernamentale. Și-ar fi dorit mai mult decât orice să meargă acasă, dar îi promisese antreprenorului că va scoate câteva rânduri de cărămizi din subsol, pentru a încerca să estimeze cât de mare era fundația

clădirii. Ultimul lucru pe care și l-ar fi putut permite compania lui era o depășire a termenului din contract, riscul care pândea întotdeauna demolările unor asemenea clădiri vechi. Nu știai niciodată peste ce puteai să dai.

Cu reflectorul portabil strălucind în spatele său, își năpus-tise barosul în zid, spărgând cărămizile făcute manual, care își arătară imediat interiorul de un roșu-aprins, ca niște animale spintecate. Lovi din nou, făcând să zboare în jurul lui fragmente mici, care aterizau pe fundația acoperită cu funingine, și înjură printre dinți clădirea aceea care era pur și simplu mult prea solid construită.

După alte câteva lovituri se opri puțin, să lase să se așeze norul de praf de cărămidă. Spre surprinderea sa, descoperi că bucata de zid pe care o atacase avea doar grosimea unui singur strat de cărămizi. În locul în care ar fi trebuit să se afle al doilea și al treilea strat, se putea vedea o placă de fontă veche. O lovi de câteva ori, iar ea îi răspunse de fiecare dată cu un dangăt greoi. Nu dădea semne că are de gând să cedeze prea ușor. Respirând anevoie, sfârâmă cărămizile din jurul marginilor suprafeței de metal și descoperi cu stupeoare că placa avea niște balamale și chiar un fel de mâner, într-o scobitură.

Era o *ușă*.

Se opri gâfâind preț de o clipă, încercând să înțeleagă de ce ar fi avut cineva nevoie de acces spre ceea ce ar fi trebuit să fie o parte a fundației.

Apoi făcu cea mai mare greșeală a vieții sale.

Cu ajutorul unei șurubelnițe, demontă mânerul – un inel uzat de fier forjat, care ieși cu extrem de multă ușurință. Ușa se deschise spre interior, ajutată puțin de o lovitură a bocancului său, și zăngăni

lipindu-se de perete, pe cealaltă parte, stârnind un ecou care păru că dăinuiește o veșnicie. Își luă proiectorul și încercă să lumineze prin bezna încăperii pe care tocmai o descoperise. Observă că avea cel puțin șase metri lărgime și că, de fapt, era circulară.

Intră pe ușă, pășind pe o suprafață de piatră. La al doilea pas însă, podeaua dispăru și piciorul său nu mai întâlni niciun punct de sprijin. *Era o groapă!* Se opri chiar pe margine, bătând disperat din mâini, până când reuși să-și recapete echilibrul și să se tragă înapoi în siguranță. Simți în spate tocul ușii și se agăță de el, respirând adânc pentru a-și potoli bătăile inimii și blestemându-se pentru repezeala sa.

— Haide, nu se poate așa! se îmbărbătă el cu voce tare, impunându-și să pornească din nou.

Se întoarse și înaintă încet, iar proiectorul său îi arătă că stătea într-adevăr pe o bordură, dincolo de care se adâncea un întuneric de catran. Se aplecă, încercând să își dea seama ce era acolo, dar părea să fie un puț fără sfârșit. Pur și simplu dăduse peste-o gigantică fântână de cărămidă. Ridicându-și privirile, nu putu să zărească nici capătul de sus al puțului, pereții arcuindu-se până undeva foarte sus, pierzându-se în umbră, dincolo de puterea de iluminare a lanternei sale. Simți însă un curent puternic de aer care părea să vină de sus, înghețându-i nădușeala de pe ceafă.

Învârtind fasciculul de lumină, observă un șir de trepte, late cam de vreun metru, care coborau pe lângă zid, în spirală, și care începeau chiar de sub platforma de piatră pe care stătea. Bătu cu piciorul în prima treaptă pentru a o încerca și, asigurat de soliditatea ei, începu să coboare, cu grijă să nu alunece pe stratul fin de praf, paie și crenguțe care acoperea scara. Dând roată puțului,

coborî din ce în ce mai jos, până când ușa de fontă prin care intrase deveni doar un punct vag luminos undeva deasupra sa.

Într-un final, scara se termină și se pomeni călcând pe o podea din dale de piatră. Lumină în jur cu lanterna și văzu o sumedenie de țevi de metal, de un gri-mohorât, care căpțușeau peretele ca o orgă beată. Urmări una dintre țevi care șerpuia în sus și văzu că ea se deschidea într-un fel de horn, de parc-ar fi făcut parte dintr-un sistem de ventilație. Dar ceea ce-i atrase în mod special atenția fu o ușă care avea încastrat în partea de sus un mic vizor din sticlă. Prin el vedea strălucind foarte clar o lumină și singurul lucru la care se putu gândi era că nimerise cumva la porțile Iadului, mai ales că auzea și un vuiet înfundat, ca de mașini grele, și simțea un curent constant, descendent, de aer.

Se apropie încetișor de vizor, care era un cerc de sticlă groasă, pătată și zgâriată de vreme, și privi. Nu-și putu crede ochilor. Prin sticla aceea groasă se uita la o scenă care semăna cu peliculele acelea vechi și zgâriate, ale filmelor alb-negru de odinioară. Părea să fie o stradă și un șir de clădiri. Scâlțați în lumina unor sfere strălucitoare de foc care se mișcau domol, o mulțime de oameni se învârteau de colo-colo. Oameni care arătau fioros, fantome palide, îmbrăcate în haine din alte vremuri.

El nu era evlavios din fire, mergea la biserică doar la nunți și înmormântări, dar se întrebă pentru o clipă dacă nu dăduse întâmplător peste un fel de anexă a Iadului sau, în cel mai bun caz, peste un parc de distracții care avea ca temă purgatoriul. Se trase înapoi de lângă vizor, făcându-și cruce și murmurând rugăciuni pe care le rostea inexact, apoi sprintă în sus pe scări, orbit de panică. Odată ajuns sus, baricadă ușa de parcă ar fi dorit ca niciunul dintre demoni să nu poată evada.

Alergă prin șantierul pustiu și încuie porțile cu lacăt în urma lui. În timp ce conducea spre casă, se întrebă ce avea să-i spună antreprenorului a doua zi dimineată. Deși văzuse scena cu propriii ochi, nu se putea abține să n-o deruleze în minte, încă o dată și-ncă o dată, iar în momentul în care ajunsese acasă, pur și simplu nu mai știa ce să creadă.

Nu rezistă să nu povestească totul familiei; simțea nevoia să stea de vorbă cu cineva despre ceea ce văzuse. Soția lui, Aggy, și cei doi fii adolescenți îl bănuiră că băuse, așa încât îi rețezară cinic confesiunea în timpul cinei. Între reprize de hohote nemiloase de râs, își ridicau la gură sticle imagine din care se prefăceau că beau, până când el amuți. Însă nu reuși să se abțină să nu revină asupra subiectului și, în cele din urmă, Aggy îi ceru răspicat să-și pună lacăt la gură și să înceteze cu trăncănitul despre monștri infernali cu părul alb și despre sfere de foc strălucitor, fiindcă ea avea de urmărit un serial la televizor.

Așa că acum stătea în baie, periindu-și dinții de zor și întrebându-se dacă Iadul există cu adevărat. Auzi începutul unui strigăt, strigătul soției sale, cel slobozit de regulă când dădea peste șoarecii sau păianjenii care intraseră în baie. Sunetul se curmă însă mai înainte ca ea să-l poată transforma, ca de obicei, într-un țipăt plin.

Toate alarmele sale interioare începură să sune, iar nervii începură să-i tresalte ca scurtcircuitați. Se răsuci, dar până să-și dea seama ce se întâmplă, lumina se stinse și lumea i se întoarse cu susul în jos, căci îi zburară picioarele de sub el și fu suspendat imediat de glezne. Brațele și picioarele, întinse în lateral, îi erau țintuite de o forță atât de covârșitoare, încât nu putu face nici cel mai mic gest de a i se opune. Pe urmă, în jurul său începu să se înfășoare un material gros, care îi cuprinse tot corpul, până când

deveni un fel de covor uman rulat, care fu adus în poziție orizontală și cărat de acolo, întocmai ca un covor.

Nu putea să scoată un sunet, fiindcă avea căluș în gură și doar cu eforturi supraomenești reușea să respire. La un moment dat, crezu că aude vocea unuia dintre fiii săi, dar atât de scurt și de înfundat, încât era greu să fie sigur. Nu fusese niciodată atât de speriat pentru sine ori pentru familia lui. Și nici atât de neajutorat.